

EEN BLADZIJDE VOOR DE JEUGD

Van het Knopje, dat geen geduld had, om het voorjaar af te wachten.

Er was eens een groote, oude kerseboom, die met zijn talloze bruine knoppen-kinderen wachtte op het heerlijke voorjaar!

Eén knopje echter was er bij, dat verging van ongeduld, zóó nieuwsgierig was het, hoe de lente er toch wel uit zou zien; de lente, waar het de storm zoo dikwijls van had hooren vertellen, als hij suizend door de kale takken streek. Daarom strekte en rekte het zich al in zijn bruin omhulsel, en . . . op zekeren dag viel dit af en piepte ons knopje te voorschijn. Verwonderd wreef het zich de oogen uit, daar het eerst bijna verblind was door een schitterenden zonnestraal, die onmiddellijk het hulpeloze knoppenkindje met zijn warmen kus begroette. O, wat werd het ons kleine ding zalig te moede: al die pracht en heerlijkheid om zich heen! De voorjaarswind en de nieuwsgierige musschenkinderen hadden ook weldra het knoppenwonder ontdekt en wilden het eens wat naderbij bekijken, want allerliefst zag het er uit in zijn geurig, teer-groen bloesemkleed. Ze waren ook net goede speelskameraadjes voor het kleine, onbesuisde ding en de vriendschap was weldra gesloten. Zingend en tjlpend zetten de vogeltjes zich op de takjes, daar rond om heen, en de wind, die vroolijke kameraad, schommelde ze lustig op en neer; soms héél hoog, tot aan het zalig-genietende knoppenkind.

Ongelukkig was het knopje wel een beetje voorbarig geweest, — zooals het zoo menig jong ding gaat, — want, toen het nog heerlijk vroolijk aan het spelen was, kwam daar van den eenen kant de Avond aangelopen!

Dáár had Knopje nu nog heelemaal niet van gehoord en het ontstelde dus niet weinig, toen de Zonnestraal opeens sprak:

„Nu moet ik weg” — en de vogeltjes tjlpten: „Wij ook!” — en de wind riep: „Ik ga mee, maar morgen kom ik toch terug en dan zullen we ons spel weer hervatten. Maar ga nu gauw, Knopje, en dek je warm toe, want de nacht zal héél koud zijn.”

Knopje wist niet, hoe het 't had, toen het opeens zoo eenzaam achter gelaten werd en alles, wat het nog zooveen helder en vroolijk verlicht had gezien, nu somber, grauw en donker werd!

Toen barstte arm Knopje in tranen uit. Een geweldige angst vervulde het arme kleine bloesemhartje. Waarom hadden ze het hier dan ook zoo liefdeloos alleen achtergelaten? . . . En wat kwam er nu zoo zwaar aangestampd? O jè, het was al haast vlak bij!

„Ken je me niet, jou eigenwijs ding?” hoorde het een knorrig stem naast zich vragen.

„Ik ben de Vorst en zulke neuswijze kindertjes, die zoo maar zonder Moeders permissie de wijde wereld ingaan en in mijn gebied doordringen, ben ik gewoon altijd flink te straffen.

Tegelijkertijd voelde het arme bloesemkind zich in een ruwe, ijsskoude hand gepakt, dat het over heel zijn lichaam rilde en beefde, en ten laatste verstijfde van kou.

Maar of het nu al bad en smeekte en bittere tranen stortte . . . het hielp allemaal niets: De Vorst was onvermurwbaar! Hij scheen integendeel genoeg te vinden in die kwelpartij, en kneep arm Knopje in beentjes en armpjes en liet onder anderen den grooten teen van zijn linkervoetje zóó geweldig in den knel zetten, dat Knopje niet anders meende, of het zou nu sterven! . . .

Maar de nacht ging voorbij en nam den Vorst mee. Die moest Knopje toen wel vrij laten, maar het arme ding was met recht meer dood dan levend! Wie zou het helpen in den nood? Het bloesemkleedje hing hem los om 't verstijfde lichaampje. En wat een schande, als het zoo gezien werd! Ja, er was er maar één, van wien het uitkomst kon verwachten, en dit was: de oude Kerseboom.

Tot hem zou 't noodlijdende ding zich dan ook maar wenden en het toonde diep berouw over zijn eigenmachtig handelen, waardoor het den goeden oude zoo zeer bedroefd had.

Maar de Kerseboom liet zijn kind niet voor niets smeeken. Het was al genoeg gestraft voor zijn onbezonnenheid.

„'t Schijnt nu eenmaal zoo te moeten zijn, dat men slechts door schade en schande wijs wordt; waarom zou er dan uit het lichtzinnig Knopje niet een flinke kers kunnen

worden?” dacht de oude boom bij zich zelve, want hij had al zoo veel gezien van zijn leven en wist dus al eenigszins, hoe het in de wereld toegaat.

Knopje zou zich alleen met een wat nederiger lot moeten tevreden stellen: Zoo'n geurig bloesemkleedje kon hij 't nu niet meer geven, maar het zou een dik, warm dek krijgen, waarmee het tegen alle ruwheid van het klimaat gevrijwaard was. Heerlijk deed hem dit ook aan, zoodat bij het aanbreeken van den ochtend ons arm Knoppenkind weer een beetje in zijn fatsoen was. Maar de ware levenslust ontbrak hem toch! Die zou óók wel weer komen, als eerst zijn vrienden er maar weer waren.

Eindelijk: daar hadt je den Wind!

Maar wat zette die een oogen op, toen hij ons Knopje zoo veranderd zag! Hij vatte echter dadelijk de ware toedracht der zaak en hij zou zich haasten, er de vogeltjes van op de hoogte te brengen. Op een enkelen wenk van hem kwamen die al heel gauw naderbij gevlogen en maakten zich dol-vroolijk over het leelijke jonge ding, dat nu heelemaal niet meer paste in den prachtige, zonnigen lentetijd.

Zóó iets had Knopje toch niet verwacht: dat je vrienden zoo wreed konden zijn; en zachtjes begon het te huilen, met een èrg, èrg droevig gezichtje!

Zou de Zonnestraal hem nu ook zoo meedoogenloos in den steek laten, nu ze hem allen zoo hardvochtig den rug toekeerden? En dát, nu hij juist zoo'n behoefte had aan wat liefde en vriendelijkheid? . . .

Neen maar, dát kon ook niet! Van den Zonnestraal hoefde ze zoo iets niet te verwachten. Op diën had Knopje dan ook zijn laatste hoop gevestigd.

In dezen vriend had het zich dan ook niet bedrogen, want op eenmaal voelde het zich innig-warm bestraald en kon hij zijn arm, bezwaard hartje uitstorten, terwijl hem troostvolle woorden en beloften werden toegesproken.

Vriend Zonnestraal zou hem wel helpen groeien en bloeien, als hij slechts geduld had!

Dit klonk bemoedigend, niet waar? En weldra begon hij er dan ook weer zóó vroolijk en levenslustig uit te zien, als maar verwacht kon worden van zoo'n kleinen voorjaarsbode.

Het was ook wel een beetje nieuwsgierig om eens te weten, hoe het er eigenlijk wel uitzag, dat de anderen zoo op eenmaal niets meer van hem weten wilden.

„Bekijk je dan maar eens in het spiegeltje hier tegenover,” zei de Zonnestraal en wees in de richting van een dauwdruppel, die vonkelde als een diamant, in 't heldere licht.

Dit deed het nu ook en het schrok geweldig, toen het zich zelve zag: „Jéminoosje wat was het toch leelijk! Met een zóó onooglijk grijzen kiel kan ik toch onmogelijk mee voorjaar vieren,” riep het kleinmoedig.

Toen sprak de Zonnestraal, die 't toch zoo goed met ons Knopje meende:

„Hoe kun je toch zoo ijdel wezen? Weet je wel, dat je dán eerst echt léelijk en onuitstaanbaar bent? . . . Want dit bewijst, dat je slechts aan je zelve denkt, in plaats van je te verheugen over al het moois om je heen, en blij te zijn, dat je althans érgens toe dienen kunt.”

Die ernstige woorden stemden het Knopje tot nadenken; en omdat het tot 't juiste inzicht geraakte van zijn eigen nietigheid, begreep ze dat het er ook niet zoo zeer op aankwam, of zoo'n klein ding nu al een beetje mooier of leelijker was. Liever zou ze genieten van al het andere schoon en profiteeren van de lekkere, warme zonnestralen, die voor haar toch net zoo goed schenen!

De slapende broertjes en zusjes begonnen nu ook te ontwaken en op een goeden ochtend werden ze allen gezamenlijk tot nieuwe pracht en heerlijkheid gewekt. Daar was een vroolijkheid en vertier in den ouden boom; een geuren en bloeien en kweelen en kwinkelen! . . . Knopje wilde dan uit zijn schuilhoek alles waarnemen; maar 't kon zelve toch onmogelijk verborgen blijven en nu leek het wel, of 't lieve leven van plagen en kwellen weer op nieuw zou beginnen.

Knopje was echter dit maal verstandiger; het ken den anderen immers tot leer strekken, dacht hij, als het hun eens iets van zijn wedervaren meedeelde? En dit deed het dus ook.

Hun eenig verwijt was nu nog:

„Maar hoe kon je dan toch zoo dom zijn? Je wist immers wel dat je nu voor niemands genoeg meer bloeien

kon, en dat ook geen bijtje zich meer aan je zal willen verkwikken!”

Maar ons Knopje hield zich maar alleen aan de blijde woorden van den Zonnestraal. Het bleef dus goedsmoeds en liet de anderen maar praten. Toen nu alle lentekinderen bij elkaar waren, gaven zij, — gelijk alle jaren — den menschenkinderen een groot feest. Stralende van genot liepen die in de heerlijke Meizon en luisterden naar het verkwikkelijk gezang in beemd en bosch.

Nu gaf de oude Kerseboom zijn kinderen een ander gewaad. Jullie kent immers allemaal het raadsel:

„Eerst wit als was,
Dan groen als gras,
Dan rood als bloed,
Smaakt den kinderen goed!”

Uit ons Knopje was nu ook een wonderschoone kers geworden, die met haar dikke bolle wangetjes alle andere nog overtrof.

Nog een paar daagjes mochten ze gezamenlijk plezier hebben, maar toen werd er op een goeden ochtend een lange ladder tegen den boom gezet; de tuinder klom er tegen op en plukte met nijvere handen de donkerroode vruchten, de een na de ander, die hij alle bij elkaar, in een groote mand verzamelde.

Het dochtertje van den tuinmansbaas stond met verlangende blikken naar boven te kijken.

„Och ja,” dacht de kers, die eens het bewuste Knopje was geweest, „kwam ik maar bij dat aardige meisje te land! Die heeft zelf net zoo'n kersemondje; precies voor ons bestemd!”

Nauwelijks had ze die gedachte in haar kersentaal geuit, of ze werd reeds door den tuinder gegrepen en naar beneden geworpen, waarop ze ook waarlijk in den lachenden kindermond verdween.

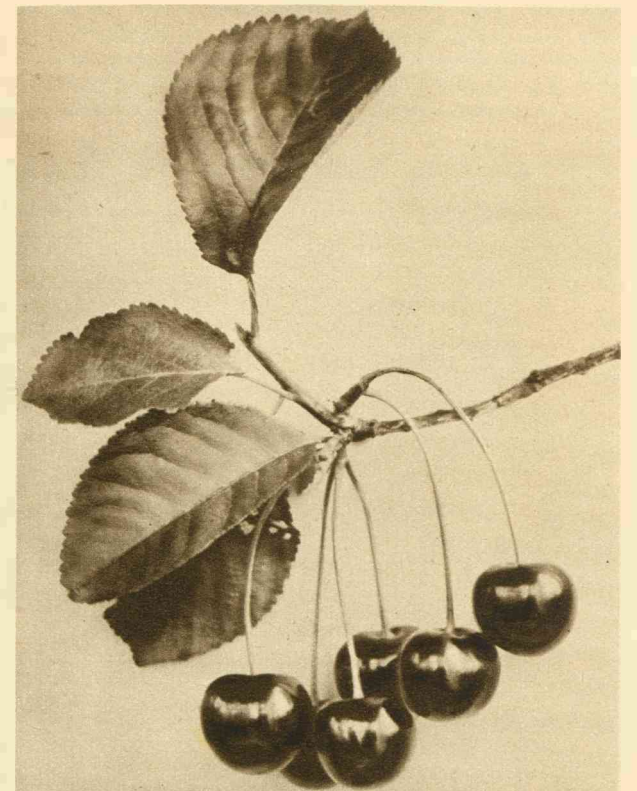
Het kersepitje, dat van de sappige vrucht overbleef, werd vol verbazing bekeken; want wat was dit rood!

Dit komt, het was eens Knopjes bevroren teen geweest!

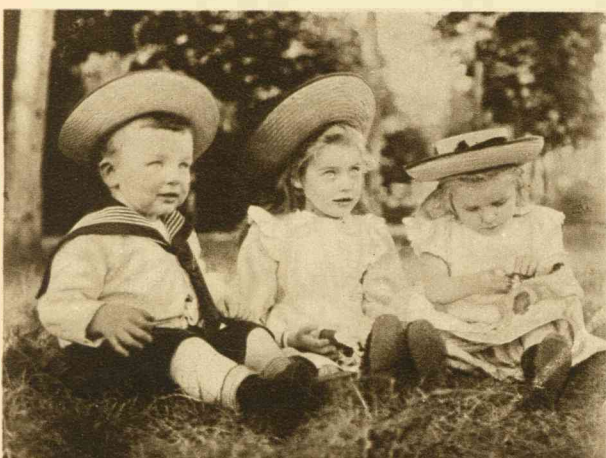
Vroolijk wierp het kind de grappige pit met een boog de hoogte in waarna ze op den grond terecht kwam. Hier bleef ze nu net zoo lang liggen, tot op een goeden dag een menschelijke voet ze vast in den grond traptte.

Na langen, langen tijd groeide er een Kerseboompje uit. Niemand begreep, hoe dat daar kwam.

Ieder jaar droeg het de heerlijkste vruchten en áltijd, als het voorjaar weer kwam en de kleine knoppenkinderen ongeduldig werden, vertelde het de oude geschiedenis: „Van het Knopje, dat geen geduld had.”

Kersetak, vrucht dragend.

Diep in 't woud
Tusschen het hout
Daar gaan ze prettig spelen;
Ze dansen en zingen
Ze stoeien en springen
En Claartje mag koekjes verdeelen.

Met wangetjes rood
En voetjes moe
Rusten ze eindelijk uit op 't mos.
Maar Fikkie, hun hond,
Met de tong uit z'n mond
Rent er nog dapper op los.

Bep, Piet en Claar,
Die waren vroeg

Met Pa naar 't bosch gegaan

En rennend en stuiwend,

Met 't staartje wuivend

Liep Fikkie, hun hondje, vooraan:

„Kom, kinders!” zei Pa

„Ik loop jullie na . . .”

Maar Bep riep: „Nee, verstoppertje

„O, Pa, da's zoo leuk” (doen!)”

Toe . . . U achter dien beuk . . .

Wij verschuilen ons dan in 't groen.

En toen ze zaten
Zoo zoet bij elkaar,

Toen zette vader z'n kiektoestel klaar.

Hier zien jullie nu:

Bep, Claartje en Piet

Maar Fikkie, 'thondje, dát zien jullie niet!

Marie J. J.